

HAKAN MENGÜÇ

GİTMELİ MİYİM KALMALI MIYIM

*Sana kendini çaresiz ve değersiz
hissettiren narsislerle bir ömür geçer mi?*

DESTEK YAYINLARI: 1421
ROMAN: 425

HAKAN MENGÜÇ / GİTMELİ MİYİM KALMALI MIYIM

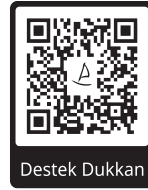
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2021 (50.000 Adet)
51.-55. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-188-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HAKAN MENGÜÇ

GİTMELİ MİYİM KALMALI MIYIM

*Sana kendini çaresiz ve değersiz
hissettiren narsislerle bir ömür geçer mi?*

*“Bir kiřilięi mahvetmek istiyorsan,
yapabileceęin tek şey,
onu d¼zeltmeye çalışmaktır.”*

– Dorian Grey’in Portresi, Oscar Wilde

YAZAR HAKKINDA

Yazar, müzisyen ve konuşmacı olarak Türkiye’de geniş kitleler tarafından tanınan ve kaleme aldığı *Ben Ney’im*, *Kalbin Temizse Hikâyen Mutlu Biter*, *İstedğin Bir Şey Olursa Bir Hayır*, *Olmazsa Bin Hayır Ara* ve *Hiçbir Karşılaşma Tesadüf Değildir* kitaplarıyla sufi felsefesinin temelleri üzerine inşa ettiği öğretisiyle şimdiye dek yüz binlerce okura ulaşmayı başaran Hakan Mengüç, yurtiçinde ve yurtdışında verdiği seminerlerle de milyonlarca insanın gönlünde yer etmeyi başardı. Kitapları İngilizce, Almanca, Farsça, Bulgarca, Arnavutça, Arapça ve Rusçaya çevrildi.

Girne Amerikan Üniversitesi bünyesinde açılan Sufi Akademisi’nin de hem akademisyeni hem de başkanı olan genç yazar, aynı zamanda bir “ney” virtüözü... Sosyal medya üzerinden neyle üflediği parçalarla milyonlara ulaştı.

Hayat Felsefesi

Umutlu olmak ve umudu paylaşmak üzerine inşa ettiği hayat felsefesini açıklarken “Umutlu olmak, safa bir iyimserlik değildir. İnsanlığın yüzleştiği trajediyi görmezden gelmek de değildir. Umut her ihtimali görüp, evinde oturup kötülüğe küfretmek-tense, iyilik için elinden geleni yapmak demektir” diyen Hakan

Mengüç, yeryüzünde umudun var olmaya devam etmesi için bir kişinin bile buna inanıyor olmasının yeterli olduğunu savunuyor. “Üstelik bu kişi sen olabilirsin” diyor. Sonrasında sen, başka bir “sen” ve başka bir “sen” daha diye genişlemeye devam ederek “biz”e dönüşecektir.

İşte bu yüzden “Karanlığa küfredeceğine bir mum yak” düşüncesini benimsemiştir Hakan Mengüç... Ve hocalarının da telkin ettiği gibi, yaktığı mum ile başkalarının aydınlanması yolunda emek vermeyi arzulayan genç yazar, bu yolda başkalarının da yeni mumlar yakmaya cesaret gösterebilmesine vesile olmayı diliyor.

Mevlana'nın da dediği gibi: “Bir mum, başka bir mumu tuşturduğunda kendi ışığından hiçbir şey kaybetmez. Tam aksine karanlıkların aydınlanmasına vesile olur.”

Hakan Mengüç Hakkında Ne Dediler?

*“Hakan Mengüç’ün kitaplarını
hastalarımın reçete olarak yazıyorum.”*

– Prof. Dr. Zeynep Demirçay

*“Hakan Mengüç yaptığı işin tanımına fazlasıyla uygun
bir yapıya sahip... Sabırlı, toleranslı ve her düşünceye
karşı hoşgörülü. Hakan, uyguladığı her tekniği kendi
içinde içselleştirmiş ve tamamen sindirmiş. Bu onu
daha da özel ve ayrıcalıklı kılıyor bence...”*

– Uzman Klinik Psikolog Esra Ezmeci

“Bir insanın kendisini değerlendirmesi bazen zor olabilir. Bunu yaparken çoğumuz objektif olmayı isteriz. Ama bence burada kendimize biraz pozitif ayrımcılık yapmak, daha iyi hissetmek, enerjimizin farkına varabilmek, yeteneklerimizi ortaya koyabilmek açısından yararlıdır. Bunu bir yolculuk olarak düşünürseniz kendinize yaptığımız bu keşif sırasında yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi Hakan Mengüç’tür. Kendinize inancımızın kaybolduğu anlarda bile o sizin elinizden tutacak ve basamakları bir bir atlamanıza yardımcı olacaktır. İşin en güzel yanı ise bunu yaparken başarının kendisinden öte size ait olduğunu hissettirecektir. Sevgili dostum Hakan, yolun aydınlık ve engelsiz olsun.”

– Prof. Dr. Murat Aksoy,
“Dokorum” Programı Sunucusu

“Hakan Mengüç’ü ilk kez seminerde izlediğimde, kesinlikle Allah vergisi bir ışığı var dedim. Bu ışıkla aydınlatıyor insanları ve onların kalplerine dokunuyor.”

– Ferhat Atik, Ödüllü Yazar-Yönetmen

*“Hakan Mengüç 21. yüzyılda
sufi felsefesinin öncülerindedir.”*

– Serhat Akpınar,
Girne Amerikan Üniversitesi Kurucu Rektörü

“İşte bu şarkı hepsinden iyi oldu!” diye bir sevinç çılgılığı attı Aleyna... Kusursuz bir kayıttı bu... Hem de tek seferde...

“Daha iyisi olamazdı” dedi Arkın. Hiç zorlanmadan, sadece iki provayla şahane bir ana kayıt almayı başarmışlardı.

“Çözdük bu işi Aleyna! Akustik deyince artık akla sadece senin ismin gelecek...”

Uzun bir maratonun sonunda ipi göğüslemiş olmanın yorgunluğu ve gururuyla gülümsüyordu Aleyna.

“Nihayet” dedi. Gözü yine cep telefonunda... Sabahtan beri kaç defa aramıştı annesi... Sessize alıp sehpanın üzerine bıraktı öylece...

“Aradığımız sound’u sonunda bulduk çocuklar. Ekip yavaş yavaş oturacak gibi görünüyor ama daha da iyi olmalıyız...”

“Olacak tabii” diye karşılık verdi Arkın. “İlk defa kemik bir orkestramız oldu. Her kayıtta yeni orkestra kurmak zorunda kalmıştık şimdiye kadar. Prova yapmaktan kayıt alamıyorduk ki... Bundan sonra kemik kadroyuz... Dağılmayacak bu ekip... Uyum, sinerji, süreklilik çok önemli bu işlerde. O gitsin bu gelsin olmaz...”

“Aynen Arkın, artık bir arada tut şu orkestrayı. İçim şişti yeni insanlarla çalışmaktan. Kendi orkestramı tanımıyorum yahu. Hepsi yabancı! Neyse... Sen de öğreneceksin bu işi... Kadroyu sağlam tutmayı yani...”

Arkın'ın yüzü düşmüştü bir anda. Havalara uçup minnetle boynuna atılmasını beklediği Aleyna'nın bir türlü hiçbir başarıyla tatmin olmamasını can sıkıcı buluyordu açıkçası. Bu kadar da olmazdı yani... İnsan hiç değilse bir kere teşekkür eder, “Ellerinize, emeklerinize sağlık” der, yalan da olsa memnun gibi görünürdü. Ayrıca ekibi bir arada tutamamalarının başlıca nedeni sanki kendisi değil de Arkın'mış gibi davranması yok mu, deli ederdi insanı... Şeytan diyor ki kapıyı göster şu kıza da burnu sürtsün biraz müzik piyasasında...

“Hadi canım başka kapıya... Git de görelim bakalım hangi müzisyen sana yarım saatten fazla katlanır?... Şımarık, kibirli Barbie bebek...” diye saydırıyordu içinden Arkın.

Elbette her şeyin daha iyisi vardı, olabilirdi ama bir yıldır elde edebildikleri en iyi sonuç buydu işte, yapacak bir şey yok... Azıcık tadını çıkarsalar, keyfini sürseler, başarının havasını atsalar, hazzını yaşasalar ne olurdu ki?

“Youtubedaki o aptal kayıtların hepsini silelim” dedi Aleyna. “Zaten izlendiği de yok. Yeni işlerimizin itibarından yemesin boşuna. Hepsi temizlendikten sonra bu yeni videoyu yükleyip duyurusunu yapalım. Her yerde tanıtım kasacağız bu işe... O yüzden eskiler tamamen yok olsun. Sağda solda aptal kayıtlar kalmasın. Bütün yatırımımız boşa gider yoksa...”

“Halledeceğim ben o işi” dedi Arkın. Toparlanmaya çalışan orkestraya yardım etmek için kalktı yerinden. Belli ki Aleyna'nın

ağzından coşku ve memnuniyet dolu sözler dökülmeyecek, kimseyi takdir edip onaylamayacaktı.

Orkestranın enerjisi düşsün istemiyordu Arkın. Çocukları öyle bomboş evlerine yollamak da gelmiyordu içinden. Ne uzun ve zorlu çabalardan sonra böyle birbiriyle uyumlu, yetenekli, profesyonel, sorunsuz bir ekip kurabilmeyi başarmıştı. Birlikte çok iyi işler yapabileceğini düşündüğü bu müzisyenlerle daha yakın ve güçlü ilişkiler kurabilmenin peşindeydi.

Aleyna'nın mesafeli ve memnuniyetsiz tavırları yüzünden hiçbirinin motivasyon ve enerji kaybı yaşamasını istemezdi. Bu şımarık solisti bir an evvel stüdyodan yollasa iyi ederdi. Çocuklarla kalıp bir şeyler içerler, sohbet ederler, yeni projelerden konuşabilirlerdi böylece...

“Eh, ne yapıyoruz şimdi abi?” diye sordu orkestra şefi baterist. “Kaçalım artık biz...”

“Kaçmayın” dedi Arkın. “Kalırız biz. Konuşuruz daha. Hem bir şeyler içeriz.”

Aleyna'yı yollama arzusuyla “Sen de çok yoruldu bugün” dedi Arkın. “Git dinlen biraz. Sesin de dinlensin. Birkaç gün konuşma bile... Sınavların varmış hem. Kapan eve, ders çalış...”

“Ne dersi, ne dinlenmesi Arkın, şaşkın mısın nesin? Bir dolu işimiz var daha” dedi Aleyna. “Tek seferde kayıt aldık diye olayı bitirdik kafasına girdiniz birden. Olay yeni başlıyor arkadaşlar! Asıl mesele bundan sonra... Kanalı sıfırlıyoruz. Bambaşka bir iş çıkarıyoruz ortaya. Yeni bir tarz yapıyoruz...”

“Stüdyoda mı yaşayalım yani bundan sonra? Bugünlük işimiz bitti. Gerisini yarın konuşuruz...”

Hazır orkestrayı bir arada bulmuşken toplantı yapmanın iyi olacağını düşündü Aleyna. Ancak annesinin arayıp durmaktaki ısrarı çok sinirini bozuyordu. Ne derdi varsa yazsa ya Whatsapp'tan. Konuşmak için uygun bir ortamda olmadığını anlamıyor muydu kızının? “Bu kadar da anlayış yoksunu olunmaz ki” diye geçirdi içinden Aleyna. Telefonu ters çevirip dikkatini ekibe yoğunlaştırmaya çalıştı.

İyi bir menajere ihtiyacı olduğunu söyledi çocuklara. Bu sorunun derhal halledilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunca zamandır hayal ettiği ilerlemenin bir türlü gerçekleşmemiş olmasının tek nedeni, doğru menajerle işbirliği yapamamak olduğuna inanıyordu.

Her biri ünlü sanatçılara çalan müzisyenlerinden bu konuda kendisine yardımcı olmalarını istedi açıkça.

“Sıla'nın menajeri kim mesela?” diye sordu. “Sıla'nın işlerini çok beğeniyorum. Çok iyi bir menajeri var belli ki... O ekiple görüşmek isterim. Mabel Matiz'in menajeri de olabilir. Sen ikisine de çalışıyorsun değil mi? Bence hiç fena işler yapmıyorlar. Gayet iyiler hatta... Benim de tarzıma çok uygun... Tam hedefimdeki kafalar bunlar...”

“Olabilir” dedi şef baterist... Aleyna'nın menajer sorunuyla hiç ilgilenmediğini, bu konuda parmağını bile kımıldatmayacağını açıkça belirtse de Aleyna ısrarla menajer meselesinin etrafında bir takım sorular sormaya ve taleplerde bulunmaya devam ediyordu.

“Mabel Matiz'in menajerinin telefonunu ver sen, bizim Arkın arayıp konuşsun bakalım, bir toplantı istesin” dedi Aleyna. “Şartların ne olduğunu öğrenelim önce... Bu yeni kaydın videosunu izletelim mesela... Bence en az bir milyon izlenme alacak yeni klip.

Youtubecü bütün arkadaşlarımız destek atacak... Bir iki oyuncuya da paylaştırabilirsek çok güzel olur ama nasıl ulaşacağız bakalım onlara? Spotify işini de hallediyoruz inşallah. Bundan sonra daha profesyonel olmak zorundayız.”

Baterist saatin geç olduğunu söyleyerek, “Benim başka bir provaya yetişmem lazım” dedi. “Hafta sonu konser var. Çıksak iyi olur.”

Aleyna yine istediğini alamamanın verdiği memnuniyetsiz ifadesiyle gözlerini devirerek “İyi madem...” dedi. “Menajerin numarasını vermeyi unutma ama... Ayrıca benim için Mabel Matiz’e sorar mısın yeni klipe ilgili story atar mı?”

“Ben böyle emrivakilere giremem Aleyna, kusura bakma” dedi baterist sonunda. “Biz orkestrayız. Kariyer yönetimi işleri bizde değil. Sanatçıları hatır gönül işleriyle taciz etmek de güzel değil ayrıca. Onlar da zor durumda kalıyor sonra... Sıkıntı olur yani...”

“Sen çalıştığın sanatçıların kafasından daha star bir kafaya girmişsin bayağı!” dedi Aleyna alaycı bir gülümsemeyle. “Neyse biz Arkın’la hallederiz o işleri... O zaman yeni şarkı için gruptan haberleşiriz. Yeni şarkıya da prova lazım... Youtubedan eski kayıtları sileceğimiz için en az üç dört şarkımızı hazır olmalı elimizde... Üst üste basacağız hepsini.”

“Bakarız” dedi baterist sıkıntılı bir iç çekişle. Bir an evvel orkestrayı da alıp çıkmak istiyordu stüdyodan. Bu kıza daha fazla tahammül edemeyecekti. “Arkın biz kaçtık. Sonrası için gruptan yazıyoruz...”

“Eyvallah abi!” dedi Arkın, ortamdaki tatsızlığın farkında... “Haber vereceğim size... Hepinizin eline yüreğine sağlık... Müthiş

bir iş çıkardınız. Sayenizde patlayacak bu şarkı. Bomba etkisi yaratacak, göreceksiniz.”

“Eyvallah!” dedi baterist...

Orkestranın peşinden Arkın'ın kapıyı kapatmasıyla Aleyna'nın öfkesinin patlaması bir oldu neredeyse.

“O ne demekmiş öyle Arkın Bey! Orkestranın sayesinde mi bomba işler yapıyoruz biz? Orkestra olmasa bomba yok mu? Ne saçma kafalar bunlar ya... Sonra hepsinin egosu çalıştıkları sanatçıdan daha fazla şişiyor... Hepsi kendini bir halt sanıyor. Sanırsın Queen...”

Arkın, az önce bateristin kalktığı koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı. Yorgun ve bıkkın bir iç çekişle öylece bekledi bir süre... Ne söyleyecekti, nasıl söyleyecekti, hem söylese de Aleyna anlayacak mıydı ki onu? Yine de şansını zorlayarak konuşmaya çalıştı.

“Hiç değilse bir teşekkür etseydin orkestraya” dedi. “Hepsi iyi müzisyen... Yıllardır sektörde ekmek yiyen adamlar. Çalmadıkları sanatçı yok neredeyse... Konserden konsere, kayıttan kayıta koşan herifler...”

“Bedava mı geliyorlar sanki?” diye karşılık verdi Aleyna. Tutumunda bir haksızlık ya da saygısızlık olduğu düşüncesini aklına bile getirmemiş. “Hepsine para ödedim. Hatırımız için gelmediler sonuçta... Çalıştıkları sanatçılar teşekkür mü ediyormuş onlara?”

“Bizden alacakları paraya hiç ihtiyaçları yok. Formalite bir ücret ödedik. Adamlar o paraya enstrümanlarının kutusunu bile açmaz. Hem olay para değil sadece... Bunlar sanatçı adam. Motivasyon çok önemli... İnanışları şeyin içinde olmak isterler. Duygusal tatmin de lazım bu işlerde. Ekip ruhu şart... Yoksa iyi işler

çıkılmaz ortaya... Başarılı dediğin o sanatçıların hepsi kemik kadro çalışıyor.”

“Menajerin telefon numarasını bile vermedi yahu! Ne teşekkür edecekmişim?...”

“Hah, o da ayrı mesele” diye çıkıştı Arkın. “Orkestradan menajer numarası istemek de neymiş? Ortada bir tane doğru düzgün videomuz yok. Olanların hepsini sileceğiz. Kanalı yenileyeceğiz. Yeni imaj, yeni tarz yapıyoruz. Kendimizi kanıtlamadık daha. Hele bir yola düşelim. Bir iki milyon izlenme alalım. Yatırımlarımızı yapalım. Sonra onlar gelir zaten menajerlik teklif etmeye.”

Aleyna sırt çantasını omzuna atıp, sarı saçlarını spor şapkasının altında toplayarak çıkmaya hazırlandı. Sehpanın üzerine yüzüstü kapattığı cep telefonunu alıp baktı ekranına. Annesi arıyordu ve yine de hâlâ derdinin ne olduğunu yazmamakta inat ediyordu.

“Herkes kafayı yemiş” diye söylendi Aleyna. Kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürüdü. Sınır bozucu, kibirli bir sükûnet takındı üzerine. “Ne kadar yapmacık” diye düşündü Arkın. “Kız bir Amerikan filminin içinde yaşıyor sanki...”

Aleyna, kapıyı açıp arkasını döndü ve tehditkâr bir sesle konuşmaya başladı:

“Dünyanın parasını harcadım bu iş için... Her şey profesyonel olsun istiyorum artık. Ekibi kurup ilerleyelim. Ben keşfedilmeyi beklemiyorum Arkın. Yaptığım işe güveniyorum. Sen kendini kanıtlama ihtiyacı içindeysen bilemem. Ben değilim...”

“Henüz bir star değilsin ama star kurallarına göre oynamak istiyorsun Aleyna, bu doğru değil... Hem sana hem bize zarar verir bu kafa. Yaptığımız işe inanmamız çok kıymetli evet... Ama

star olduk kafası için çok erken... Öteki çekimde bu orkestrayı bir daha toparlayamazmışız gibi geliyor bana. Yani yine sil baştan yapacağız. Bu zaman ve para kaybı demek... Emek kaybı, motivasyon kaybı demek. Patinaj çekiyoruz demek. Star kafası yaşamak bize pahalıya patlayacak... Ben senin düşmanın değilim, anlatabiliyor muyum?”

“Vazgeçebilirsin Arkın. Zorla değil...” dedi Aleyna, umursamaz bir tavırla...

“Ne kadar rahat ve ne kolay söyledi” diye düşündü Arkın. Bunca emek, bunca çaba, bunca sıkıntı... Hep boşuna mı yani?

Buz gibi bir sessizlik, çelikten bir bıçak gibi kesti ikisinin arasındaki iletişimi... İki ayrı dünyadan birbirlerine bakıyor gibiydiler o an.

Arkın'ın omuzlarından ağır yükler düşmeye başlamıştı tek tek... Bu onu hafifletiyordu kuşkusuz ama derin bir hayal kırıklığı da yaşamıyor değildi... Yüklerinden kurtulurken, hayal kırıklıklarının açtığı yaralara da katlanmak zorunda kalıyordu bir yandan.

“Eyvallah” dedi. “Bu iş bana da çok zaman kaybettirdi zaten. Ayrıca çok insan kaybettim. Kredilerim tükendi... Benim de kendi yoluma bakmam lazım bir yerde...”

“O zaman kendi yolun açık olsun Arkıncığım. Asıl sen bu kayla gidersen stüdyosunu ona buna kiralayan bir tonmaister olarak kalmaya devam edersin. Yapımcılık çok uzak bir ihtimal sana canım... Kaydın son halini wetransferden atarsın bana...”

Sinirden elleri titriyordu Aleyna'nın. Dudaklarını kemiriyordu kanatırcasına. Kendi kendine söylenip duruyordu merdivenleri inerken... Asansörü beklemeye bile tahammül edemedi. Burundan soluyordu adeta...

“Allah hepsinin belasını versin. Ruh hastası olmuş hepsi... Kompleksten geberecekler... Aptala dönmüş, ezikler... Zavallılar... Sanki bulamam menajerin numarasını. Al sok bir tarafına... Kendimi kanıtladığımda menajerler zaten arayacakmış beni. Siz daha bana bile kanıtlayamadınız kendinizi be... Ben kime neyi kanıtlayacakmışım? Salaklar... Siz bana hizmet ediyorsunuz, ben size değil... Bunu anlayacak kadar bile akıl yok o koca kafalarda.”

Güvenlik kulübesinin önünde bekleyen taksilerden birine atladı hemen.

“Maslak” dedi. “Kulelerin oradaki yeni siteye...”

Söylenmeye devam ediyordu hâlâ... Bir türlü hırsını alamıyordu Arkından. Deliye dönecekti öfkesinden... “Hadsiz!” diyordu içinden. “Senin ne haddine bana ayar çekmek, akıl öğretmek? Ezik bir tonmaistersin işte... Bir halta yarıyor olsan, Bakırköy’de tamirciden bozma bir stüdyoda bırakmazlardı seni. Neydin ki ne olacaksın? Hayatının fırsatını kaçırıyor enayi... Beyinsiz... Kompleksli, ezik... Orkestranın motivasyonunu düşünene kadar benim motivasyonumu düşünsen, hepimiz daha kârlı çıkardık ama nerede sende o akıl?”

Taksiden inerken annesinin çaldırıldığını gördü yine. Taksinin parasını ödeyip hızla indi. Bir hışımla açtı telefonu. Sinirleri tepesindeydi zaten.

“Uygun değilim, uygun değilim anlamıyor musun? Açamıyorsam uygun değilimdir anne! Neden Whatsapp’tan yazmıyorsun ne istediğini? İlle konuşmak da neymiş ya!”

“Baban temelli dönüyormuş” dedi annesi. “Üç hafta sonra geliyormuş... Fakat şu an daha büyük bir sorun var ortada. Her ne dedeyse hemen atlayıp eve geliyorsun.”